
===== Kahramanlar Devrini Bitirirken =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12641

Krizler mi kahramanları yaratır, kahramanlar mı krizleri bulur ve aşmaya çalışır?

Her zamanki cinsten bir sebep/sonuç tartışması. Bir şekilde *kul daraldığında Hızır'ın yetişmesi* söz konusu, kahramanlar ve krizler *bir şekilde* aynı çevrede bulunuyor.

Müslümanların son yüzyıldaki kahramanları da öyleydi. Şimdiki duruma gelinceye kadar çok *kahraman* ürettik. En sonuncusu Tayyip Erdoğan olmak üzere.

Necip Fazıl'ın *hohlaya hohlaya buz dağını erittik ve ortalık çamur içinde kaldı* şeklinde bir sözünü hatırlıyorum. Buzdağları eridiğinde akıbet çamur demek ki.

Şu sıra iki *kahraman* arasındaki çamur kavgasını seyrediyoruz. Ortada aşılmadık buzdağı kalmayınca, kendilerine çamurdan kaleler yapmaya kalkışan iki kahraman.

Bu kavganın neticesi ne olur, tahmin ediyorum ancak o neticeden daha önemlisi, kahramanlar ve kahramanlık devrimizin sona ermeye başlamasıdır.

Sağda solda hala kahramanlardan ve bu milletin diğer milletlere olan üstünlüğünden bahsedip, *yeni bir dünya* kurma hevesinde olanları okuyorum. Kurguları hoşuma gidiyor. Roman yazsalar okurum. *Bütün bu olanlar Türkiye'nin önünü kesmeye yönelik* diskuru, bütün olanları ve daha fazlasını açıklayabilir. Ancak bu milletin yakın vadede şimdi bulunduğu konumdan daha ileriye gideceğini düşünmek için uzun zamandır sokağa çıkmamak, bir liseye gidip öğrencilerle iki çift kelimem etmek veyahut dünyanın hangi dertlerle uğraştığını takip etmemek lazım.

Aslında bunlara da gerek yok. *Bizim ilerlememizi istemeyen dış güçler* diye başlayan bir sözün muteber kabul edildiği *entelijansiya* da yeterli neden kimsenin bizimle uğraşmayacağına.

Hasılı, dünyasını *kahramanlar* üzerinden okuyan, cennete onlarla girip, cehennemden onlarla çıkanlar için cazip hikayeler bunlar. Ancak toprak, yavaş yavaş da olsa, kuruyor.

Artık kahramanların *o kadar da kahraman* olmadığını anlıyoruz. Herkesin insan olduğu, her milletin de millet olduğunu idrak ediyoruz. Ayağımız buz ve çamurdan geçip, kuru yere, gelişmişliğin, üretmenin, çözüm bulmanın kuru yerine yeni basıyor. Yüz senedir kendi kendimize gördüğümüz kötü rüyaları tahlil etmeye yeni başladık. Bunların *sadık rüyalar* değil, sadece vehim olabileceğini de yeni anlıyoruz.

Kahramanlar devri yavaş yavaş sona eriyor. Bir insanın ne kadar güçlü olursa olsun, dünyayı değiştirmesinin mümkün olmadığını, dünyayı değiştirenin şartlar ve insanların ekseriyetinin o şartlara verdiği karşılıklar olduğunu yeni idrak ediyoruz. Sadece coğrafi değil, sosyal ve teknik şartların da değiştiğini ve hiçbir ferdin bunlar üzerinde çok büyük bir tasarrufu olmadığını yeni anlıyoruz.

İnsanlar, kahramansız hikayeleri takip edemez. Ancak onların *sadece hikaye* olduğunu bilir. Biz de, siyasi figürlerin kahraman değil, o rolü dolduran insanlar olduklarını ve hikayenin sonunda hayatımızda pek bir şeyin değişmeyeceğini yeni öğreniyoruz.